

ՇԱՏՐՈՒԱՆՆԵՐ

Շատրուաններու ցանց մ'է իմ հոգին,
Սմբոխուած կէտին վըրայ քաղաքին:
Հոն, փողոցներուն թետերը կապար,
Իր շուրջ կը դառնան, եւ իրմէ ալ վար՝
Դաշտերու սրտին, ծովին ափերուն,
Ծերն ու պարմանին կը ճանին խնդուն:

Շատրուաններու ցանց մ'է իմ հոգին,
Բրդխող ընդերքէն, դարձող իր հոգին:
Հոն՝ կանաչութիւն մը թարմ ու պայծառ,
Միշտ կը սրըփայ, ըսես թէ խայտար
Անձրեւին ներքեւ ու համբոյրներուն
Սա քաց քրքներուն՝ լոյս-եղէգ ցայտուն:

Շատրուաններու ցանց մ'է իմ հոգին,
Ուր կը կամարուին, կրկին ու կրկին,
Հասակներ տարբեր, իրարու դիմաց
Եւ իրարու մէջ, շունչով մը սրբաց,
Մինչեւ որ իջնէ իրկունը նորէն՝
Մշուշ, հով-լուսին, յառնող սրտէն:

Շատրուաններու ցանց մ'է իմ հոգին ...
Քիչեր կը սպասեն անոր քրքունքին.
Ու քիչեր՝ որոնք սիրով երկարին
Թափուն ձայներուն անոր աշխարհին:
Բայց ան կը բխի, մեղմ, անոնց համար —
Նայուածով խորունկ, լոյսի սիրահար
Թաց հոգիներուն — որոնց աչքին դէմ
Միշտ կը սրըփայ տեսիլ մ'արեգդէմ ...:

Շ է Ն - Մ Ա Հ